

Ves čas je mislil le na brata.

Momljačka nobene ni rekla. Imela je solze v očeh. Potrta je gledala v tla. Capljač bi hotel videti, kako stric pleše.

»Ali smem iti gledat?« je zaprosil.

»Kaj — gledat?« ga je vprašal oče.

»Strica, kako pleše.«

»Jej, jej, kaj mu ne šine v glavo!« je zajavkala mati. »Kar vénomer sili v nesrečo. Nič dobrega ne bo iz tega. Nikamor ne pojdeš, da se ti kaj ne pripeti!«

»Pojdem, pojdem!« je medvedek copotal z nogami.

»Nikamor, dokler živiš v mojem brlogu!« je zarohnel oče. »Niti sam, niti s Cmokačko. Bodi poslušen, ali pa po svetu! Zdaj pa tiho!«

Capljač je molčal. Le zato, ker se je bal očetove šake. Toda še vedno je mislil na strica, ki pleše.

(Dalje.)

Mirko Kunčič:

Jankov dirndaj.

»Oh, ta naša Ančka!
Vedno samo spančka...«

Janko se huduje.

Grozno mu je dolg čas.

Rad bi se igral

z Ančko »pustni bal«:

v maškaro oblečen

rajal z njo ves srečen

bi po sobi, hopla, hopla! —

dokler ne bi vsa zasopla

obležala tam na tleh

in razpčila se v smeh.

Oh, ta naša Ančka!

Vedno samo spančka...

Čakaj! misli Janko si
in jo brž iz sanj zbudi.

Sestrica zajoče,

mama priropoče —

zdaj namesto z Anko

naš vihravi Janko

pustni ima dirndaj —

s šibo tanko.

Danilo Gorinšek:

Po zimi.

Pusta polja so zaspana,
tu pa tam le lačna prana
zaprešči: kra-kra...

Kamor gledaš — vse je belo,
še nebo je osivelo —
polno je snega...

Nam pa to je prav vseeno:

mladi nosimo zeleno

Vesno sred srca...